

Арман Цибульський

Пані Ка

16+

Арман Цыбульський

Пані Ка

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=42240955

SelfPub; 2019

Аннотація

До відомого екстрасенса на прийом приходять жінка, яка стверджує, що в її будинку живе зла сутність. Головний герой, який добре знає психологію, налаштований скептично, але не відмовляється заробити грошей. Він виїжджає для «чистки» замиського будинку, розраховуючи влаштувати виставу для одного глядача, за допомогою якого доб'ється ефекту навіювання. Але, опинившись на місці, дізнається, що він вже не перший екстрасенс в цьому будинку, а всі попередні зникали при загадкових обставинах...

Двері кабінету відчинилися. У отворі з'явилася жінка, пригнічена, але з проблисками надії в очах. За нею ішов хтось, до кого вона старалася звертатись виключно в обличчя, тому постійно оберталася. Говорила жалібно, півголосом, з несміливою надією і з таким виглядом, ніби щойно їй на плечі поклали непомірний тягар, але вона з цього ще й радіє. Так буває: людина шукає нові проблеми, сподіваючись у такий спосіб позбутися старих. Хоча б на певний час.

Слідом за жінкою з'явився невисокий чоловік, до якого вона зверталася. Втім, тримався він так упевнено, що здавався високим. Ба більше – ті, хто прийшов до нього просити допомоги, мимоволі згинали плечі й коліна, мовби навмисно, щоби він підносився над ними. І голос його, насправді глухий і гортанний, лунав гучно і яскраво. Дзвінким він був мовби зсередини, але його стримувала фізична оболонка – інакше заповнив би все приміщення та поглинув усіх присутніх. Той чоловік мав такий поважний вигляд, ніби він – відомий хірург або депутат. Ось тільки погляд у нього був особливий – добрий і проникливий. І ці пронизливі очі становили різкий контраст із зовнішністю й поведінкою. Але така невідповідність не викликала недовіри – навпаки, приваблювала клієнтів. Однак далеко не всі в суспільстві вважають його професію важливою. Радше таких меншість.

Його волосся вже почало рідшати, над чолом позначилися залисини. Рештки хвилястого волосся, пересипаного сиви-

ною, були зачесані назад, ніс із горбочком та наполовину сива борідка доповнювали образ сильного й щиросердного чоловіка. Йому це пасувало, адже його клієнтами були здебільшого жінки. І всі сподівалися, що він, мов рідний батько, вирішить які завгодно їхні проблеми. Східне походження додавало йому загадкового вигляду. Культура та звичаї його народу невідомі слов'янам. А крізь незнання й нерозуміння сама по собі проростає містика.

Зі слабо освітленого кабінету в приймальню попливли екзотичні, але приємні пахощі.

У найдальшому кутку за столом сиділа повновида жінка-адміністратор. Вона ж – і помічниця, права рука господаря кабінету. Помічниця говорила по телефону манірно, але холодним тоном, постійно зазираючи в записник.

– Я ж вам сказала, що найближчий час – лише за два тижні. Ні, раніше нічого нема. Всім терміново! – не приховуючи роздратування, вигукувала в слухавку адміністратор. Мені шкода...

Господар кабінету тим часом провів клієнтку до виходу. Жінка, користуючись останньою можливістю доторкнутися до нього, взяла його руку.

– Ну ви ж допоможете? Все спрацює, правда? – тремтячим голосом промовила вона, дивлячись йому просто у вічі.

– Ти в мені сумніваєшся? – з легким докором запитав він.

– У жодному разі! Якби сумнівалася, не пішла би до вас! Я вам як Богу вірю, Рустеме Ібрагімовичу! – відвідувачка

намагалася поцілувати йому руку.

– Ну-ну, ти що... – поблажливо посміхнувся він, висмикуючи долоню з її руки. – Навіть говорити такого не смій! Я – Його слуга, інструмент! Без нього я – прах! Він дав мені силу для допомоги людям. Вір у Господа, вір мені – й отримаєш те, чого бажаєш. Іди! – Рустем м'яко розвернув клієнтку до дверей. – Збери все, що потрібно, і приходь завтра, почнемо працювати.

– У Рустема Ібрагімовича все розписано, він приймає по п'ять осіб за день. Немає куди вставити вас! – тим часом і далі комусь по телефону вичитувала адміністратор.

Коли відвідувачка вийшла й Рустем причинив за нею двері, адміністраторка, якій вочевидь набридло вислуховувати благання настирливої співрозмовниці, затулила слухавку долонею і звернулася до нього:

– Рустеме Ібрагімовичу, не знаю, що робити! У жінки тут щось дуже серйозне, – вона скорчила гримаску, – мовляв, до прийому не доживе. Ні! – Вона знову суворо перебила чиєсь розпачливе голосіння в слухавці. – Я не покличу його до телефону!

Рустем не любив спілкуватися з потенційними клієнтами по телефону. Це могло відібрати багато часу, який не оплачується. Але зараз чомусь вирішив відповісти.

– Нічого, Ніно, я поговорю.

Адміністраторка простягнула йому слухавку з таким винуватим виглядом, ніби через неї бос втрапив у халепу.

– Слухаю! – Руستم довго мовчки вислуховував розповідь. Його обличчя поступово набувало більш зосередженого виразу, в очах блиснула іскорка зацікавлення. Після низки стриманих «угу» він нарешті відповів:

– Гаразд, я прийму вас завтра, якщо вже ви прибули аж зі Львова, але зможу лише вранці, до початку робочого дня. Адміністратор запише вас на десяту. – Він повернув слухавку Ніні й пошепки запитав, кинувши на двері швидкий погляд: – То була остання?

Ніна кивнула й знову заговорила в слухавку:

– Записуйте адресу...

Руستم сховався у своєму кабінеті. Ввімкнув світло, загасив свічки, подмухав на ароматичні палички. Обстановка його робочого місця могла би вразити навіть людину, яка не вірить у магію і не цікавиться містикією. А про потенційних клієнтів – що й казати! Кожна деталь інтер'єру була підібрана так, щоб це могло справляти психологічний вплив. Усі речі в кабінеті мали переконувати клієнта: «Ця людина займається магією давно і дуже серйозно! Їй можна вірити!».

Праворуч від входу було вікно, завішене не надто щільними темно-зеленими шторами. Біля вікна стояв робочий стіл мага, виконаний у формі пугача, готового злетіти. З одного боку він впирався в підлогу ногами, з іншого – ледь опущеними кінцями крил. Пласка спина птаха, власне, й була столом. Щоправда, голова та хвіст займали певну частину його поверхні, але ці незручності Руستم не вважав критични-

ми. Радше навпаки – такий незвичайний стіл був головною прикрасою кабінету. Щоб його не заступали масивні стільці, Рустем ставив для відвідувачів легенький табурет, нічим не примітний, але цілком доречний у цьому інтер'єрі. Другий, такий само, стояв у протилежному кутку на той випадок, якщо потрібно буде прийняти не одного клієнта. Однак таке траплялося нечасто.

Праворуч від вікна, на тахті, Рустем завше проводив очищення енергетики. Цей єдиний предмет інтер'єру, що займав праву стіну, був колись придбаний у індійській меблевій крамниці. А на стіні над ним висіло написане олійними фарбами полотно, що вражало уяву відвідувачів зображенням жіночого обличчя з виразом неймовірного жаху. В ногах тахти, на підставці, було встановлено чаклунський жезл Вуду, обтягнутий мавпячою шкірою. На його верхньому кінці красувався пофарбований у чорне череп козулі з перукою із її хвоста, заплетеною в дреди. Одного разу Рустем побачив цю річ під час закордонної поїздки в салоні магічних предметів і не пожалів грошей, аби заволодіти ним. Надто вже сильне враження справляв жезл буквально з першого погляду. Але Рустем від початку знав, що за призначенням його не використовуватиме, тому що магією Вуду ніколи не займався. Та, власне, взагалі не займався магією.

Уздовж лівої стіни тягнулися стелажі з книжками. Книги для них зумисне добиралися старі. Якщо й видно було назви на корінцях, то вони свідчили про езотеричний зміст видань.

Окрім цього на стелажах вишикувалися колби, ступки, бутлі з заспиртованими зміями та ящірками, свічки й фігурки пугачів. З полицок звисали ляльки-мотанки.

Стіна навпроти столу була декорована так, що сама по собі могла називатися витвором мистецтва. Її оздобили у вигляді кам'яної арки, обплетеної в'юнкими рослинами. Всередині арки за допомогою дзеркал і особливого освітлення створювалася ілюзія підземного коридору, в кінці якого виднілося щось подібне до порталу в інший вимір. Деяких відвідувачів настільки вражало це видовище, що вони намагалися простромити руку в дивовижний коридор, але торкалися лише до холодного невидимого скла. Це засмучувало Рустема чи не більше, ніж клієнта. Наприкінці свого робочого дня господар кабінету вмикав світло, гасив свічки та натирав скло спеціальним засобом для чищення, щоб на ньому не залишалося відбитків чужих пальців.

Але цього вечора чистити скло не довелося – його ніхто не чіпав. Рустем загасив останню свічку на своєму столі, теж виконану у вигляді чорного пугача. Він любив експлуатувати образ нічного птаха, хоча холодно ставився не лише до цього виду, але й до будь-яких представників царства Фауни. Він не шукав собі зайвого клопоту й не мав потреби дбати про слабших. Цей чоловік був надто стриманий і практичний, рідко виказував емоції (що не властиво більшості його колег). Якщо й купував дорогі речі для свого кабінету, то лише тому, що розумів: це необхідно для роботи. Звісно, йому

подобалася створена тут обстановка. Всі предмети в кабінеті свідчили про його пристрасть до колекціонування. Проте в самому цьому занятті Рустем не бачив жодного сенсу. Він збирав рідкісні речі з огляду на те, що в майбутньому вони допоможуть отримати певний прибуток.

І справді, саме завдяки своєму кабінету він з якогось моменту почав шлях до популярності. Телевізійники часом потребують яскравих, харизматичних експертів для різноманітних передач та документальних фільмів на містичну тематику. І взагалі чудово, якщо експерт із таких питань уже має належно оформлене місце для знімання сюжету. Якось наткнувшись на рекламу мага Рустема, представники одного невеличкого телеканалу запропонували йому прокоментувати язичницьке свято, що саме наближалось. Він, певна річ, не відмовився, тому що потай мріяв про подібний виступ і сподівався на співпрацю з телевізійниками. Журналісти дуже вподобали й самого Рустема, і його кабінет. Сюжет вийшов ефектним, хоча помітного припливу клієнтів після його показу екстрасенс не помітив. Але він відчував, що це лише перший крок, початок його кар'єри. Відчув раптом: «Ось воно! Прийшло!». Його бажання почали втілюватися в життя. А значить, невдовзі з'явиться більше клієнтів, а з ними й грошей.

Так і сталося. Він потрапив до внутрішніх журналістських баз як людина, з котрою можна працювати. По тому до нього по експертні висновки почали звертатися й інші телеканали.

Приїздили знімати в його в кабінет, згодом почали запрошувати на знімання в студії, тож врешті-решт один із рейтингових державних каналів запропонував Рустему участь у постійному проєкті. Це принесло йому популярність і черги клієнтів. Бізнес почав активно розвиватися.

Але Рустем розумів, що рано чи пізно на телебаченні захочуть бачити нові обличчя, тому прагнув якомога швидше реалізувати свої задуми. Працював без вихідних, правив високу ціну за свої консультації та проведення обрядів і не розумів тих, хто намагався висловлювати докір. Що за дурниці? Не можна брати гроші, якщо дар тобі даний Богом? А як же лікарі, вчителі діячі мистецтв? Чому за їхній Богом даний дар не соромно брати гроші? Для нього це була робота. Така, як і в усіх. І попри те, що в ній залишалось більше місця для обману, ніж у інших професіях, Рустем вважав її потрібною людям і вельми корисною. Втім, саме так і думали більшість його клієнтів, адже навіть обман може бути на користь.

Шахраєм він себе не вважав. Адже попри те, що йому доводилося просто вдавати з себе мага, почувався й справді більш розвиненим у плані інтуїції, духовності. Відчував, що володіє здібностями, якими не володіли інші люди. Саме «не володіли», тому, що не розвинули їх. Але нині таких людей з'являється дедалі більше. Суспільство змінилося, відкрилися нові можливості: бачити минуле та частково і майбутнє інших людей, що переживають ті самі відчуття, читати думки, керувати власними тілом і мозком, контактувати з духа-

ми померлих та іншими розумними істотами у Всесвіті, астрально та ментально досліджувати нові світи. Усі люди рівні від природи й усім дається порівну, просто одному трохи раніше, іншому – пізніше. Крім того, навчитися застосовувати власні здібності непросто. І Рустем, користуючись тим, що під час божественного розподілу здібностей виявився одним із перших, наділених ними, поспішав заробити на цьому статки, поки ще може здивувати когось своєю здатністю передбачати майбутнє.

Рустем вважав себе одним із перших екстрасенсів нового покоління, людей нової доби. Він вірив у це й не лукавив, називаючи себе екстрасенсом. А ще він знав, що не є магом і вважав магію найсправжнісіньким шахрайством. Цей чоловік був упевнений: людина не здатна впливати на іншу людину в будь-який спосіб, крім фізичного. В іншому разі всі люди були б однаковими. Така філософія допомагала Рустему дотримуватися золотої середини. Адже в його ремеслі важлива впевненість у власних силах, і водночас не можна дозволити собі втонути у власних ілюзіях, потрібно залишатися незворушним і зберігати тверезий розум.

Рустем розсунув штори й опустився у крісло перед панорамним вікном. Цілий день стояла ясна погода, але тепер на Київ насунули хмари. Краєвид, що відкривався з висоти 23-го поверху, сприяв розслабленню. Маленькі автомобілі сновигали площею. Де-не-де засвітилися рекламні щити, ще бляклі в пригаслих променях вечірнього сонця. Рустем узяв

келих і хлюпнув собі грамів зі сто коньяку. Пахощі шоколаду лоскотали ніздрі, м'яке тепло терпко обпекло горлянку.

Ніна вже, напевне, одяглася й зараз має зазирнути в кабінет, аби попрощатися. Екстрасенс замислився про те, як з волі випадку записав на завтра настирливу клієнтку. Те, що вона розповіла по телефону, звучало тривожно, навіть трохи лякало. Жінка говорила доволі розумно, тому складно було запідозрити її в божевільлі, але й у розповідь важко було повірити. Рустем з одного боку зацікавився, адже за роки його практики ще не підтвердився жоден випадок із такими паранормальними явищами. З іншого боку – він інтуїтивно вловив, що від цього випадку можна очікувати чогось суттєвого. У фінансовому плані, певна річ. Можливо, ця пані зробить значний внесок у реалізацію його задумів. «Залишилося 15 тисяч...» – думав Рустем про свою майбутню квартиру, на яку збирав гроші протягом усього минулого року. Тоді вони зможуть жити разом із дорослим сином. За місяць забудовник має здати будинок, і потрібно доплатити решту суми, обумовленої угодою.

Важкі краплі дощу вдарили в шибки. Потрібно було збиратись і їхати додому. Але підводитися з крісла не хотілося. Удома ніхто не чекав. Після смерті дружини минуло вже сім років. Син виріс і перебрався в гуртожиток університету, вдома залишилися самі спогади про колишнє щасливе сімейне життя. Порожня квартира не вабила.

– Рустеме, ну я пішла... – у кабінет зазирнула Ніна.

Він озирнувся.

– Гаразд. Завтра прийди раніше. Пам'ятаєш, що пані Катерина буде о 10-й?

– Авжеж, пам'ятаю! – покvapливо відповіла вона. – Бувай, до завтра.

– До завтра.

Рустем замислено, повільно розвернувся до вікна й від несподіванки підстрибнув у кріслі. Замість крапель дощу, шибками котилися великі краплі крові.

– Ніно! Ніно! – загукав він, але ніхто не відгукнувся. Рустем підбіг до дверей і визирнув у приймальню. Адміністраторка вже пішла. Екстрасенс глянув у вікно приймальні, але там на склі побачив звичайні дощові краплі. Тоді він повернувся в кабінет, але й там уже було те саме. Волосся, що від переляку заворушилося на потилиці, повільно вляглося. Рустем наблизився до вікна й зусібіч оглянув шибки, намагаючись розгледіти сліди кривавих крапель, але не знайшов їх. Страх розчинився у венах, серце знову застукотіло рівно. Голова трохи паморочилась, усе в очах взялося темними плямами, свідомість потроху поринала в цю темінь. Але Рустем упорався зі слабкістю. Він завжди боявся крові й зараз відчував, як потужно вона пульсує у венах. Чоловік сів на краєчок крісла, глибоко вдихнув, видихнув, розгублено провів рукою по волоссю.

Сонячне світло крізь зсунуті штори м'яко огортало по-стать Рустема. Він сидів за своїм робочим столом, спираючись на нього ліктями, бездумно бавився ручкою. По інший бік столу сиділа жінка. Вік її встановити було складно – шкіра обличчя ще здавалася молодою, але густа сивина у волоссі збивала з пантелику. Можна було подумати, що жінка середнього віку надто рано посивіла. А може, вік у неї вже не маленький, просто гарно збереглася. Вона зовсім не старалася суто по-жіночому здаватися гарнішою: волосся не фарбувала, не користувалася макіяжем, не носила прикрас, та й убрана була не модно, хоча й не вирізнялася ні несмаком, ні аскетичною суворістю. Вузька темно-зелена спідниця, не надто довга й не закоротка, якраз така, щоб закрити коліна. Плетена сіра кофта з пояском – не «бабусина», але все-таки значно відстала від моди. Словом, одяглася пані Катерина скромно й блякло, що й пасувало її невиразній зовнішності.

Через це Рустему складно було визначити її фінансові можливості. Але він мусив це зробити. Складність полягала в тому, щоб від початку чітко визначити золоту середину й запросити саме ту суму, яку клієнтка здатна заплатити. Але й продешевити не хотілося. Дотримуватися золотої середини завжди проблематично, адже людина схильна до крайнощів. Це вимагає досвіду. Втім, Рустемові його не бракувало. Ось і зараз, вислуховуючи розповідь Катерини про сутність, що оселилась у її домі та намагається її вбити, він силкувався розв'язати цю непросту задачу: «Скільки з неї взяти?». Пер-

ше, що можна почути у відповідь: «Грошей нема». Та екстрасенсові було відомо й те, що перше враження може виявитися оманливим.

Тонкі губи, ніс, насуплені брови, метушливий погляд – усе в обличчі цієї жінки свідчило про її вразливість. У поведінці клієнтки Рустем вловив схильність до психічних відхилень: неврозів, маній і навіть до шизофренії, але таке було йому лише на руку. З подібними людьми легше працювати. Катерина не стала винятком і відразу полегшила завдання. Не вимагала доказів його здібностей, як до цього часом робили хитріші клієнти, змушуючи розповідати про їхнє минуле й мету візиту. Жінка розповіла все сама. Було помітно, що вона вже впала у відчай і панічно шукала порятунку.

– Розумієте, я відчуваю, що висихаю... Але воно поки що не зачіпає мене по-справжньому, воно чогось вичікує... Мій чоловік сім років тому просто зник у підвалі... Він займався там чимось недобрим, теж був магом! Я викликала поліцію, вони все оглянули, та чоловіка не знайшли... – вона вимушено посміхнулась, а очі заблищали, наповнюючись слізьми. – Вони пішли, а потім ні з якого дива зовсім перестали шукати... Зникла людина – і все! Нікого це не обходить! – Жінка затулила обличчя долонями, її тіло здригнулося від тихого схлипування.

Рустем подумки відзначив, що чоловік її зник того ж року, коли вмерла його дружина. «Дивний збіг!» – подумав він. Дрібниця, але чомусь вона відклалася в думках. Якись незро-

зумілі, безглузді випадковості.

– Пані Катерино, заспокойтеся! Що в домі відбувається зараз? – він спробував відволікти жінку від дивного зникнення її благовірного. Незручно було спостерігати за її переживаннями. Він ще не встиг зрозуміти цю людину, підібрати ключа до її душевного світу. Попри свою депресивну поведінку, Катерина все-таки не нагадувала психічно хворої. Хоча й виключати щось подібне було не варто.

Вона недбало витерла сльози долонями й підняла обличчя. Воно було все в дивних плямах. Тінь, що падала від Рустема в хисткому полум'ї свічки, змусила його подумати, що то в жінки потік макіяж. Але... На її обличчі не було макіяжу! Рустем придивився пильніше, й волосся знову заворушилось у нього на потилиці, так само, як і вчора, під час дощу. Обличчям Катерини була розмазана кров. Рустем вдивлявся знову й знову, намагаючись з'ясувати, чи не примарилося йому, та щоки жінки, яка розповідала далі, справді були забруднені кров'ю. Холодок пробіг його шкірою, а власна кров мовби застигла в жилах. Подих перехопило, думки неначе захиталися на хвилях. Та попри свою фобію, Рустем був таки сильним чоловіком і міг приховати своє самопочуття. Він змалечку звик це приховувати, адже чоловік, який боїться крові, може здаватися іншим слабким. Не можна вказувати власну слабкість і в його роботі, адже клієнти шукають підтримки, яку може надати лише сильна людина. Сильний у всьому – значить, сильний екстрасенс.

– Що у вас на обличчі? – насилу вичавив він із себе. – Це кров?

Катерина стрепенулася, дістала із сумочки люстерко й глянула в нього.

– Ну ось! – підтвердила вона. – Кров! Ось до чого Воно мене доводить! Так часто буває! Раптом з носа кров потече, а то ще буває запаморочення, навіть свідомість іноді втрачаю. Відчуваю, ніби з мене енергію щось забирає. – Катерина дістала носовичок і заходилася відтирати кров з обличчя. – До лікарів зверталася, діагнозу жодного поставити не можуть, кажуть, що я здорова. Та я й сама знаю, що здорова! Якби ж на голову хвора – так теж перевірялася: здорова! Хочете, довідку покажу? – гірко посміхнулася Катерина. Рустем проігнорував запитання, і вона, не замовкаючи, виклала на стіл папірець із печатками. – У мене ж раніше багато друзів було, вони всі хотіли допомогти мені, знали мою ситуацію, але всі зникали у мене в підвалі. Знають, що дім у мене великий, зупинитися є де... Приїдуть, спробують щось з'ясувати, зрозуміти, що відбувається, а сутність усіх поглинає. Тепер нікого не лишилося, допомогти нема кому, єдина надія на вас.

«Ні, все-таки хвора, – подумав Рустем. – Таку маячню меле... Звідки в неї друзі? Що значить «зникають»? У них що, родичів нема? Поліція б там уже все догори дном перевернула... – погляд його звернувся до розкладеної на столі довідки. – Якщо хвора, то це тоді що? Як таке можливе? Не

розумію...».

– Я бачу, відчуваю, що вже виснажена... Воно скоро мене вб'є... – жінка знову затулила обличчя долонями й заплакала. Рустем напружився, знову очікуючи кривавих сліз, та коли Катерина підняла до нього обличчя, воно було чисте. – Допоможіть мені, Рустеме Ібрагімовичу! Ви сильний екстра-сенс! Я навіть і не думала ні про кого іншого, коли зважилася просити допомоги, зрозуміла, що лише до вас варто звертатися! Вірю, що ви мене врятуєте! Мене ваша помічниця не хотіла записувати, а я б не дочекалася! Померла би! Довелося б до когось іншого йти, але щойно я вас побачила по телевізору, відразу зрозуміла: мені тільки до вас треба! Шлях не близький, поки зібралася, воно вже ночами почало потрошку вилазити... І знаєте, лежу в ліжку, а воно пливе попід стелею, мов чорна хмара, чи навіть як щільний рій мух, а потім наді мною ніби восьминіг мацаки випускає, і вони мов п'явки, присмоктуються до шиї, до вен на руках, до ніг і викачують щось із мене. І так аж до ранку, просто як паразит якийсь! – Рустем дедалі більше переконувався, що в жінки шизофренія, але після останніх слів вона показала свої зап'ястя з червоно-синіми плямами, справді схожими на сліди від присосок. Катерина відгорнула комір блузки під кофтою та показала подібні знаки й на шиї. Це стурбувало Рустема, але він знову повернувся до думки про те, скільки можна просити з неї.

Катерина замовкла на мить, мовби прочитавши його дум-

ки, й почала знову:

– Ви знаєте, гроші з собою на той світ не забереш! У мене більше нікого немає. Просто хочу спокійно віка дожити. Все, що лишилося, за це віддати готова! Ось я принесла... – вона заметушилася, полізла в сумочку. – Тут п'ятнадцять тисяч доларів, – жінка виклала пачку стягнутих гумкою купюр і накрила їх долонею. Її погляд був уже цілком притомним, вона примружилась і глянула Рустемові просто у вічі. – Але... Ви тільки не ображайтеся, ми всі люди, нас усіх нечистий спокушає... Я не суддя, мені головне, щоб результат був! Я не все принесла... Ще десять тисяч віддам, коли допоможете! – голос у неї затремтів, і Рустем збагнув: якщо натиснути, вона принесе й решту, аби лишень узявся.

Але її рішучість і надмірна зацікавленість змусили його стриматися. Насправді Рустем узявся б до справи, навіть якби жінка пропонувала тільки п'ять тисяч. Але сума, названа Катериною, змусила його радісно затримати подих. Саме стільки йому потрібно! Оце-то збіг! Та Катерина не вмовкала:

– Та якщо знадобиться, я й дім продати можу, аби лишень живою зостатися!

Приплив жадібного захвату опанував Рустема. «Зупинися! Потім! Усе потім! Пізніше подумаю!» – зусиллям волі він припинив потік радості, аби не припуститися помилки. Гроші майже у нього в руках, але жінка вочевидь не сповна розуму, в неї можуть виявитися родичі, які потім напишуть

заяву в поліцію, мовляв, шахрай обдуриив психічно хвору людину. Тут слід діяти обачно. «Є п'ять тисяч, з цього й будемо виходити! – думав Рустем. – Доведеться їхати до неї, дивитися підвал, чистити будинок. Ще десять штук зароблю, а це все, що мені потрібно... Ну, а щодо будинку... Побачимо».

– Добре, Катю, я тобі допоможу, – екстрасенс заговорив поблажливо-батьківським тоном. – Бачу, що людина ти серйозна. Звісно, гонорари в мене чималі, скажу відверто, за ті гроші, які ти пропонуєш, не до кожного поїхав би. Але тобі допоможу. Бачу, що ти потребуєш моєї допомоги, й ніхто, крім мене, не знайде ради на твоє лихо. Але доведеться зачекати! У мене є й інші клієнти, з якими маю скінчити роботу! Зможу виїхати до тебе тижнів за три...

– Та що ви таке кажете, Рустеме Ібрагімовичу... – стримано, ніби готуючись заплакати, перебила Катерина. – Не буде мене вже за три тижні... Помру я! Гаразд, давайте я вам ще тисячу шістсот доларів додаю, щоб ви взялись якомога швидше! – вона жалібно глянула на Рустема. – Але це все, що в мене зараз є... Хотіла на життя собі залишити хоча б щось...

Рустем тяжко зітхнув.

– Та про що ти, Катрусю? Хіба ж ідеться про гроші? Не потрібні мені твої тисяча шістсот. Гаразд... Я всі зустрічі з клієнтами перенесу, продовжу з ними пізніше. Може, й справді, тебе потрібно рятувати в першу чергу! Завтра ще виїхати не зможу, а післязавтра точно виїду. Зранку. Доче-

каєшся? – посміхнувся він.

Катерина посміхнулась у відповідь:

– Постараюся...

– Що значить «постараюся»? Ти вже зустрінь мене, будь ласка! Шістсот кілометрів їхати! Ти запиши мій особистий телефон, якщо виникнуть серйозні проблеми, набереш мене! Я попрацюю дистанційно, щоб хоч трохи тебе підтримати.

3

«Бог виявляє себе у випадковостях, – міркував Руستم за кермом свого автомобіля. – Де ж іще є в нашому житті є можливість для виявлення Божої волі, як не у випадкових подіях? Це ми, нерозумні істоти, вважаємо Його волю випадковими збігами, хоча при цьому іноді й розуміємо, що їх чомусь забагато. І всі вони ведуть до єдиної мети, до того, що було нам найнеобхідніше. Саме до тієї єдиної правильної мети, що змінює наше життя на краще. Її можна досягти легко, а можна пройти через страждання, але остаточний результат у будь-якому разі поліпшить наше життя. Ось вона, батьківська любов Бога, та любов, з якою батько робить для своєї дитини те, що краще для неї, навіть якщо вдячності чекати не варто. Мій шлях був складним, але тепер Бог що не день допомагає мені зрозуміти: я не марно здолав той шлях. І скидається на те, що цей випадок є ще одним його нагадуванням. Я випадково вийшов разом із клієнткою в той

момент, коли Ніна розмовляла з Катериною, й лише за цим збігом обставин жінка потрапила до мене вчора. Інакше Ніна не записала б її й вона могла б звернутися до іншого екстра-сенса. А гроші?.. І саме п'ятнадцять тисяч запропонувала! Сама! Те, чого я просив у Бога, не більше й не менше. Рівно стільки, скільки потрібно для придбання квартири! Ну хіба можливі такі збіги? Ой, тільки б у мене все вийшло! Має все вийти! Син з університетського гуртожитку переїде до мене, одружиться, бо є куди привести дружину. І в нас знову буде щаслива родина...».

Рустем згадав про небіжчицю дружину й знову засумував: «Шкода, Феріда не побачить цього... Гарзд, годі мріяти. Спочатку слід завершити справу!».

Сонце, блискуча золота монетка в небі, й воно ж – безперервний космічний вибух. Не камінь, не повітря, не земля, не вода... Але все-таки ще щось матеріальне – чиста енергія. Майже 150 мільйонів кілометрів від нас, але настільки потужна сила криється в ньому! Навіть з такої відстані воно настільки близьке нам фізично. А з вигляду – маленька блискуча монетка в небі. І нібито ми звикли й не замислюємося про його потужність, але виставиш долоню, й воно пригріє, сядеш у авто, проїдеш кілька сотень кілометрів і побачиш, як воно впливає на нашу планету. Їдеш у один бік – навколо сніг, їдеш в інший – нестерпна спека. І навіть не віриться, що все це вплив тієї малої монетки в небі, настільки далекої і настільки могутньої, що весь цей величезний світ існує зав-

дяки їй, мільйони років зігріваючись її теплом. Це невеличке коло над нашими головами ганяє потоки повітря всією планетою, а разом із ними переміщує і потоки води. Саме воно пробуджує природу й присипляє її, огортаючи в запидало снігу та вкриваючи шкоринкою криги. Воно щодня заливає світлом і теплом ці міста з їхніми проспектами, вулицями й будинками-мурашниками. За його покликотом потоки людей і машин вирушають до місць виконання своєї роботи. Кожен з нас звик до такого порядку, звик до Сонця й не замислюється про його могутність, вважаючи, що саме він і є найважливішою складовою цього світу. І все навколо здається лише другорядними складовими. Звідки це в людині? Цілий світ волає про те, що кожен з нас лише нікчемна комаха, а ми все одно відчуваємося важливими й незамінними. Абсурд? Чи ні? Може, ці відчуття передаються нам від Того, чийми частинками є ми всі? Від істоти, значно більшої та важливішої за цю нікчемну вогненну сферу в космосі? Сферу, створену лише для того, щоб гріти й освітлювати оцей проспект, квітучі каштани, вишикувані обабіч, автомобіль, що мчить геть із міста, і шлях до єдиної правильної мети сина Божого, який цим автомобілем керує.

Рустем ніколи не встигав усе зробити вчасно. Сьогоднішній день не став винятком. Він зібрався виїхати рано вранці, але вибрався з Києва лише о 16-й, коли сонце вже набувало вечірнього, червонясто-золотавого відтінку. Рустема це трохи засмучувало, тому що порушувало плани цілого дня,

адже через пізнє прибуття на місце він не зможе провести перший сьогоднішній обряд.

– Ніно, ти нічого не забула? – звернувся він до адміністраторки, яка сиділа ззаду.

– Та начебто ні. Свічки взяла, скатертину з пентаграмою взяла, маятники для тебе й для мене, жезли, дві штуки, свою мантію, трави всі зібрала, ритуальний пісок, дзеркала, волосся для спалювання... Так, нібито все взяла...

– Молодець! Що б я без тебе робив? – бос спробував похвалити помічницю.

– Авжеж! Не знайшла кращої роботи, то тільки й лишилося, що чаклувати... – несподівано з сумом відповіла адміністраторка, не відвертаючи погляду від вікна.

– Якесь невдоволення в голосі, чи мені причулося? – напружився Рустем. – Тебе щось не влаштовує, Ніно?

– Ну, як сказати... Загалом, ні... Тут річ не в тобі, Рустеме... Просто це, звісно, не робота моєї мрії... Ні, платиш ти добре, скаржитися не можу, але не почуваюся на своєму місці. Навчалася п'ять років в університеті, стільки років працювала бухгалтером, важливою справою займалась, а тут ось доводиться... – Рустем мовчки слухав. – Я ж краща за багатьох, освічена, розумна, на всьому знаюся, маю ділову жилку... І не маю того, на що заслуговую. Скільки я отак у тебе працюватиму? Все життя? А я ж розумію, що йти мені від тебе нема куди – нікому не потрібна...

Рустем хвильку помовчав, перш ніж відповісти й нарешті

озвався:

– Ніно... Твоя проблема в тому, що ти хочеш поставити себе вище за інших! Це дуже шкодить людям у житті! Ось я чітко розумію, що всі люди від початку рівні, нам усім Бог дав порівну, та поки людина силкується піднятися над іншими, вона лише провалюється щораз глибше! Не вважай себе вищою за інших, вони теж не завжди задоволені тим, що мають, і люди, гідні набагато більшого, займаються часом справами ще менш достойними, ніж твоя. Але поглянь на інших. Відчуття вищості над людьми таке саме гріховне, як і гордощі, злість, злопам'ятність тощо. Але ці почуття передовсім шкодять тим, кому належать. Крім того, хіба ж твоя робота така вже погана? Ти добре заробляєш, і я знаю, що ти не зможеш змінити своє життя лише з цієї причини, але серед іншого, ти допомагаєш людям! Можливо, ти не завжди чесна, як і я, та буває неправда для блага, так само, як і буває правда на шкоду! Ми з тобою граємо спектакль, аби розкрити в людині її власні здібності. І це допомагає їй упоратися з проблемами. З усіма! Будь-яка людина здатна вирішити будь-яке завдання! Тому що кожен Божий син як його дитя володіє частинкою Його могутності! Ось ти, якщо почувашся невдоволеною своїм життям, – Рустем лукаво посміхнувся, – можеш змінити його та знайти іншу роботу, яка припала б тобі до смаку. А я, звісно, жалкуватиму, але все-таки знайду тобі заміну.

– Ну, що ти, Рустеме, – грайливо посміхнулася Ніна, – ти

ж мене знаєш! Накотило – й відкотило! Недоспала просто! Не так уже все й погано. До того ж, як я можу тебе інший довірити?

– Оце вже правильний настрої!

Обоє замовкли, поринувши у власні думки. Авто виїхало за межі Києва та попрямувало на захід, на Львівщину, до родового гнізда Катерини.

4

Смеркало. Містечко, в яке вїхав Рустем, було невеличке, як і більшість таких містечок. Власне, воно й складався з центральної вулиці, вздовж якої вишикувалися триповерхові будинки з яскраво освітленою рекламою на вивісках крамниць. Обабіч цієї вулиці вогнів майже не було видно. Звісно, вони були, але, розкидані то тут, то там, майже розчинялися в пільмі. Вогники з вікон, від ліхтарів і лампочок у дворах, над якими панував найбільший, але бляклий ліхтар місяця, зтягнутий білястою пеленою. Ці розрізнені вогники на околиці часом вихоплювали з пільми приватні будинки, сади й городи. Будинки, до речі, не здавалися ні бідними, ні сільськими – найчастіше то були красиві сучасні котеджі.

– Цікаво, звідки у людей тут гроші, щоб зводити такі будинки? – вголос поцікавився Рустем.

– Ну, зрозуміло, звідки! – відгукнулася Ніна. – Працюють у Європі, в Польщу їздять, у Словаччину, там платять добре, ось вони, повернувшись, і будують тут котеджі.

Навігатор штучним жіночим голосом скомандував: «Поверніть праворуч!». Рустем послухався. Вулиця, на яку вїхало авто, не освітлювалася, будівель на ній не було. На дорозі промайнуло щось темне. Спрацювала реакція досвідченого водія, Рустем ударив по гальмах і одночасно вивернув праворуч. Авто зупинилося, щось темне на дорозі потрапило під розсіяне світло фар. Те, що постало перед екстрасенсом, вразило його: на шляху лежала кицька, мабуть, недавно збита автомобілем, а інший кіт користувався нею як самицею, не зважаючи на те, що тварина мертва.

– Що сталося? – гукнула Ніна з заднього сидіння. Вона ще не розгледіла картини на дорозі.

– Ледь не вбив kota. – Рустем повільно зрушив з місця, виїжджаючи з узбіччя. Ніна роздивилася нарешті те, що відбувалося на дорозі.

– Фе, яка гидота! Ти ж ледь у кювет через них не зїхав! Краще б зачавив!

– Не краще... Машину можна полагодити. Проблеми вирішуються. А життя не повернеш. Ти бачиш це, й воно здається тобі мерзенним. А ми самі дуже відрізняємося від них?

– Не помічала досі в тебе такої любові до тварин, – трохи напружено відповіла Ніна.

– Я й не люблю їх. Взагалі вважаю, що тварини – це чисте зло. Тіло, наповнене інстинктами, з цілковитою відсутністю любові. Ті, хто любить тварин, схильні приписувати їм

людські риси, але це помилка.

– Отакої!

– А що? Я зі своїм ставленням завдаю їм меншої шкоди, ніж більшість їхніх прихильників. Тварини мають жити в своєму світі, а ми в своєму. Але насправді наша основа абсолютно ідентична тваринній. Тобто ми такі самі, як і вони, просто в нас додано дещо стороннє. Ми його вважаємо душею, розумом, чи ще чимось. І тому й зашкодити тваринам не маємо права, але і з добром своїм до них краще не лізти. Свої серед чужих, чужі серед своїх.

– Зачекай! Ось ти кажеш: «У них немає любові»!. Але ж від них мерзоти бачиш менше, ніж чогось доброго. Мені здається, ти не маєш рації. В них любові більше, ніж у нас. Ти не чув, як собаки тужать без своїх господарів, а часом і життя своє віддають за них, або ті ж таки кицьки, жертвуючи собою, витягають кошенят із вогню?

– Собаки схильні до звикання. Відданість – це не любов. Зваж, люди також часом піддають себе ризику (завжди сподіваючись вижити) заради своїх вождів, але хіба це можна назвати любов'ю? Ти кажеш, кицька рятує кошенят... Хоч би як цинічно це звучало, та коли кицька витягає з вогню кошенят і коли кіт на дорозі трахає мертву кицьку – це вони роблять з одних і тих самих спонукань. І лише ми, люди, наділені тим світлом, яке робить нас не схожими на тварин, здатні розділити ці дії на цілком протилежні. Мерзенність чи краса – це лише наша мораль, а ось тварини завше керу-

ються одним-єдиним.

– Так, Рустеме... Ти зараз просто стираєш у мені те, що робило з мене людину! – іронічно озвалася Ніна. Рустем засміявся.

– А ти в чомусь маєш рацію! Тому іноді нам не потрібно багато думати, а слід просто дотримуватися законів! У жодному випадку – вбивати не можна, хоч би яких потворних форм набувало життя.

Асфальт був розбитий, тому Рустем їхав повільно, об'їжджаючи кожну вибоїну. Хвилини із п'ять вони мовчали, й екстрасенса опанувало дивне відчуття. Ніби вони дедалі більше відривалися від реального світу. Обабіч тяглися рівні ряди молодих беріз. Світло фар вихоплювало їх із темряви, мов іншопланетних магів у білих плащах. Надзвичайно високі й тонкі, ці маги без жодних емоцій стежили за автомобілем, похитуючи своїми каптурами й перешіптуючись. Вони були ніби з іншого світу. Цілком байдужі до страждань живих істот, виконуючи своє завдання, вони були готові завдати смертельного удару. Та поки що вичікували.

Рустем з внутрішнім острахом дивився на ряди беріз, не розуміючи, що його так лякає. За кілька хвилин дорога скінчилася невеличким майданчиком, на краю якого, мов сторожа, стояли кілька старих кленів. Екстрасенс розвернувся по колу і, освітивши фарами ворота й садибу пані Катерини за ними, зупинився.

– Це її дім? – вигукнула Ніна в нього за спиною.

– Авжеж.

– Нічогенький будиночок!

Будинок і справді виявився непростим. Це була справжня дворянська садиба, що колись належала польському родові. Можливо, і саме містечко утворилося з села, що свого часу було його власністю. Та Рустем цього не знав. Облуплений фасад сірої будівлі був з двох боків оздоблений вежами під гострокутними дахами. Двоє вікон на другому поверсі кво-ло світилися крізь штори червонясто-жовтим світлом. Але в холі першого поверху горіло яскравіше світло й завдяки цьо-му можна було виразно бачити ганок. Більше ніде не світи-лося. Дім оточувала груба кам'яна стіна, де-не-де вкрита мо-хом і в'юнкими рослинами.

«Вона що, сама там живе? – подумав Рустем. – Тут хто завгодно з глузду з'їде!».

І справді, садиба мала страхітливий, навіть містичний вигляд. Коли люди говорять про дім з привидами, зазвичай він уявляється саме таким – у ньому не те що жити страшно, а навіть і переночувати. Тим паче – в самоті.

Рустем припаркував своє авто біля воріт і вийшов, ско-мандувавши сторопілій Ніні:

– Ходімо!

Екстрасенс дістав із багажника спортивну сумку з рекві-зитом для вистави й рушив до кутної хвіртки, яку помітив праворуч від таких само залізних воріт. У центрі на них ще був помітний дворянський герб колишніх власників. Ніна

досі вовтузилася в машині, щось неголосно бурмочучи. Біля хвіртки не було видно жодних сигнальних пристроїв, щоб сповістити господині про прибуття. Рустем смикнув за ручку, та хвіртка виявилася замкненою. Зсередини видно було засувку, й екстрасенс простромив руку крізь сталеві ґрати, щоб відкрити її. Дотягнутися рукою було складно, тому Рустем припав щокою до холодних ґрат. Відчинивши засувку й повернувшись обличчям до хвіртки, він аж підскочив від несподіванки: просто навпроти в темряві з'явилося обличчя Катерини.

– Рустеме Ібрагімовичу! Чому ж ви не зателефонували? Я б відчинила вам! – з якоюсь дивною самовпевненістю заговорила господиня.

– Та якось... – розгублено відповів Рустем. – Він щосили намагався приховати збентеженість, адже його заскочили зненацька. Екстрасенс завше має бути напоготові. Він посміхнувся й додав м'яко, але зверхньо: – Уже під'їхали, тому й не телефонував.

– Давайте, я вам ворота відчиню, і ви заїдете на територію, – запропонувала Катерина.

– Давайте.

Ніна до того часу лише вийшла з машини.

– Сідай назад! Під'їдемо до будинку.

– Та годі тобі! – Ніна посміхнулася господині. – Я з Катериною дійду, довше бути сідати знову. Ти заїжджай.

Рустем від'їхав трохи назад. Фари освітили відчинені во-

рота. Дивно, але він не побачив ні Катерини, ані своєї помічниці. У темряві оглядівся навсібіч і вирішив, що жінки десь за кущами. Не надаючи цьому значення, проїхав до будинку, зупинився й заглушив двигун. Коли фари погасли, крізь шибку авто побачив господиню з Ніною, які вже чекали на нього. Рустем вийшов із машини, відчинив задні дверцята й знову дістав свою сумку, яку був закинув туди перед ворітьми.

Обличчя Ніни здалося йому чи то стривоженим, чи ошелешеним. Катерина ж, навпаки, тепер мала більш упевнений вигляд, здавалася врівноваженою – не те що під час прийому. Тоді вона справляла враження знервованої особи, схильної до різких змін настрою від одних крайнощів до інших. Однак тепер жінка поводитися спокійно, не робила різких рухів, говорила повільніше та була більш серйозною і стриманою. Ця метаморфоза викликала думки про підміну. Ніби їх зустрічав двійник Катерини, а не вона сама.

– Як ви доїхали?

Рустем відповів напружено:

– Дякую. Добре, – його мучили підозри, що тут щось негаразд.

З'явилось відчуття, що нічого не вийде й не варто розраховувати на ті десять тисяч. «Добре, що хоч п'ять отримав! Утікай звідси мерщій!» – ніби наказував йому хтось інший, зсередини. Але ще один голос іронічно відповів: «Аякже! Розігнався! Чого ти такий наляканий? П'ять штук поклала,

значить, викладе й решту!».

5

Кімната, в якій господиня розташувала Рустема, була просторою і чистою. Тут вочевидь давно ніхто не жив, але, напевне, перед прибуттям гостей кімнату прибирали, ліжко перестеляли. Висока стеля заважала почуватися затишно. Тут ніби бракувало тепла. Тепло наче й було в кімнаті, але тільки сушило подих, при цьому не зігріваючи пальців. Атмосфера здавалася важкою, нежитловою. Навіть сама обстановка ніби намагалася виштовхнути геть, але м'яко й непомітно, невловимо для свідомості. Інтер'єр, розташування вікон – кожна деталь і кожна річ ніби вступала в протиріччя зі своїм призначенням і сперечалася з рештою обстановки. «Не по фен шуй!» – іронічно визначив Рустем причини цього явища. Спробував щось змінити, відчинивши вікно, та за якийсь час стало по-справжньому холодно. Парадоксальним здавалося те, що якби він зараз вийшов надвір, міг би зігрітися в потоках теплого повітря. Чим це пояснити – Рустем не збагнув, та й не заглиблювався у ці думки, хоча варто було б прислухатися до власних відчуттів і проаналізувати їх. Адже навіть безневинна деталь может часом свідчити про щось недобре.

Екстрасенс уже розіклав на дивані речі зі своєї сумки, коли почувся стукіт у двері. Не чекаючи на відповідь, увійшла Ніна. Відразу сіла на стілець і тихо заговорила, неспокійно озираючись навсібіч:

– Якось не віриться, що Катерина випадково поселила нас подалі одне від одного... Поки дійдеш коридором, стільки дверей...

– Ти себе накручуєш. Я вже не вперше стикаюся з ненормальними... У них у головах багато чого намішано. А ледь почнеш обряди, всі стають шовковими – страх потроху починає діяти. Думаю, все буде добре. – І все-таки Рустем не зміг приховати занепокоєння.

– А тобі не здається... – Ніна затнулася, – начебто вона з нами якось пограти надумала?

Рустем скептично глянув на помічницю й промовчав. Хвилини за дві, скінчивши розбирати сумку, сів на ліжку, повільно видихнув і мовив:

– Які там ігри? Гроші ж заплатила. Що за гра? Гадаєш, решту не заплатить?

– Ти знаєш, що вона молола, поки ти паркувавсь? – Ніна заговорила покvapливо, поступово перейшла на шепіт. – Щойно ти сів у машину, вона раптом схопила мене за руку й каже: «А ти навіщо приїхала?». Я їй відповідаю, мовляв, помічниця, разом із магом працюватимемо, сутність виганяти-мемо з будинку. А вона мені: «Ти ж не екстрасенс!». Я кажу: «Чому це не екстрасенс? Я теж екстрасенс! Ми, кажу, з Рустемом Ібрагімовичем працюємо разом, я теж досвідчений маг!». А вона знову: «Краще б ти не їхала сюди! Рустем і сам упорається! Ліпше збирайся та мерщій додому їдь!». Мене це якось ошелешило. Думаю, чого це вона мене проганяє?

Звісно, тебе знають, але ж це не значить, що я теж не можу бути сильним магом? – на частку секунди Ніна замислилася, пригадуючи подробиці й додала: – У неї такий тон був погрозоливий, наче вона зі мною скоїть щось, якщо залишуся...

Рустем знизав плечима.

– Може, якась моя таємна божевільна шанувальниця?.. – він іронічно посміхнувся і з жартівливою погрозою в голосі додав: – Убити тебе намислила з ревнощів! Ось і поселила подалі, щоб я нічого не почув уночі!

– Що ти таке кажеш? Тьфу-тьфу-тьфу! – забобонно відмахнулася Ніна.

Екстрасенс посміхнувся, заспокоюючи помічницю. Він і справді жартував над її страхами.

– Та не турбуйся ти! Вона вочевидь не агресивна. Я людей знаю. Це жінка інтелігентна. Радше сама боїться обману, тому й вигадує різні способи перевірки. Намагається зрозуміти, як ми працюватимемо, не уявляючи при цьому, що їй може дати наша робота. Не турбуйся! З такими людьми слід триматися обачно. Але не варто очікувати підступу. Її потрібно відволікти, змусити викласти певну інформацію, можливо, не відому нам, і це її переконає, зробить довірливішою. Якщо не зробити цього, вона знайде привід для сумніву. І не побачимо ми тоді решти грошей. А, може, ще й через аванс будуть неприємності. Тому маємо її переграти – Рустем був задоволений своїми висновками. – Зробимо так: завтра ти залишайся з нею в будинку та готуйся до вечірньо-

го обряду, приглянь за нею. А їй скажи, що я поїхав готуватися. Медитувати, наприклад. Я ж поїду в місцеву поліцію та постараюся дізнатись якомога більше. Там точно щось має бути, адже, як мінімум, у неї чоловік зник. Вона говорила, що поліція була в домі й нічого не знайшла. І якщо вірити її словам, то й не лише чоловік, а її друзі. Загалом, іди спати, нічого не бійся, поки що підіграємо їй.

6

– Нічого собі! Рустам Корай! Так незвичайно бачити вас не по телевізору!

– Рустем...

– Перепрошую?

– Мене звать не Рустамом, а Рустемом!

– Ой, вибачте. Ім'я незвичне для українського вуха. – Доглянутий чолов'яга скинув посмішку з обличчя, на мить скривджений тим, що його виправили. Це був начальник місцевого відділку поліції, до якого Рустема привів черговий зі словами: «Глянь, Петровичу, хто зі мною!» – Що ж привело вас у наші краї? Справу якусь розслідуєте?

Рустем посміхнувся, намагаючись допомогти чоловікові зрозуміти, що скривдити його не хотів, тому відповів приязно:

– У справі... Цього разу як приватна особа, без телебачення, але справа дуже серйозна. До вас по допомогу прийшов. Ви тут, напевне, все знаєте?..

Містечко, в якому опинився Рустем, було тихе та спокійне. Люди тут мешкали теж тихі й спокійні. Здебільшого. Звісно, траплялися інциденти, що вимагали втручання поліції, але, як правило, то були бійки між п'яними сусідами, молодіжне хуліганство, крадіжки. Кілька років тому сталося вбивство – чоловік застав дружину з коханцем, застрелив обох із рушниці. Але прибуття в містечко такого відомого екстрасенса, як Рустем Корай, викликало у Павла Петровича неабияке зацікавлення. Він відразу вирішив, що справа, якою займається Рустем, можливо, виявиться резонансною, і це надасть йому шанс засвітитися десь у столиці. Чи хоча б у Львові. А якщо навіть і ні, то й саме спілкування з Рустемом, передачі з участю якого так любить дивитися по телевізору його дружина, викликало у Павла Петровича відчуття, подібні до захвату. Допомогти він не відмовився, та коли Рустем запитав про дім Катерини, ентузіазм начальника згас, натомість його опанувала тривога. Екстрасенс це відразу помітив. Уже дорогою до дільниці він обмірковував варіанти розвитку подій, аби мати можливість вчасно зреагувати, тому й зреагував цілком правильно:

– Пане начальнику, Павле Петровичу... Як я вже сказав, прибув сюди за викликом приватної особи. Розумію, що, напевне, в будинку пані Катерини сталися певні події, які ви не змогли пояснити. Я вам обіцяю, що не привертатиму уваги вашого керівництва до цієї справи, не звертатимуся до нього, але якщо з'ясується щось, варте заохочення, не прихову-

ватиму вашої неоціненної допомоги!

Начальник поліції за вдачею був людиною відкритою і привітною. Якщо його трохи розворушити, показати, що думки його відомі, він залюбки викладе карти на стіл. Та якщо виявиться, що Павло Петрович думає про інше, він викладе свої карти ще швидше. Рустем цього не передбачив, але йому пощастило.

– А якщо... Від вас, Рустеме, нічого не залежатиме? – запитав Павло Петрович і, не дочекавшись відповіді, продовжив: – Від цієї пані Катерини можна очікувати чого завгодно! Я шість років тому сів у це крісло, а попередній начальник написав рапорт за власним бажанням, але без власного бажання! Тому, що просто не зміг знайти труп. А далі ще один. І знову люди зникли у неї, а не знайшли нічого! Я заступив на посаду, і ще п'ять років за це відповідав. На нервах постійно. А раптом і мене витурять? Мені до пенсії три роки лишилося! Нібито вже рік усе спокійно, аж тут ви! Як приватна особа! Добре, що хоч як приватна. Ви, Рустеме, знаєте що? Сьогодні ж із її будинку виїжджайте! Негайно! Я навіть місце в себе вам виділю, – ця думка дуже сподобалася начальникові. – От зрадіє моя жінка! Так! Я зараз машину вам організую, поїхали по речі, – Павло Петрович скочив зі стільця й рушив до виходу, вже готовий разом із Рустемом їхати до будинку пані Катерини.

– Павле Петровичу, та що ви! Я так не можу!

– Як це «не можу»? – розгубився начальник поліції.

– Не зможу виконувати свою роботу, якщо переїду з її будинку! Я маю перебувати там!

Павло Петрович обурено підвищив голос:

– Та ви хоч розумієте... – він затнувся, але таки продовжив. – Ну, а якщо й ви зникнете? Ви! Та з мене ж тоді справді три шкіри спустять! Де ж мені потім ще й вас шукати? Що робити? Ні, не буде цього! Поїхали! Через три роки приїдьте, я вийду на пенсію, й тоді робіть собі, що хочете!

– Стривайте! Павле Петровичу! Сядьте, будь ласка! – Руستم м'яко, але впевнено всадовив начальника назад за його робочий стіл, і той послухався, розуміючи, що силоміць нічого з ним не вдіє, доведеться домовлятися. – Послухайте мене, – вів він далі, – я вже тут і маю виконати свою роботу. Якщо ви мені розповісте всю історію, нічого для вас не зміниться. І якщо я... – Руستم скептично посміхнувся, хоча тривога поліцейського збудила в ньому приглушений страх, – якщо я маю зникнути, то це станеться в будь-якому випадку. Але! Якщо допоможете мені, то виявите себе як значно кращий начальник, ніж ваш попередник! Може, й на посаді вас підвищать, а там, гляди, й на пенсію не потрібно буде поспішати, адже путі Господні невідомі! Попрацюєте ще на гарній посаді. Та й пенсія буде вища. – Руستم заговорив упевненіше, відчуваючи, що спіймав начальника поліції на гачок. – Врешті-решт, і я не абихто! І не такі справи розплутував! Невже ви вважаєте цю справу складнішою за ті, що показують по телевізору?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.